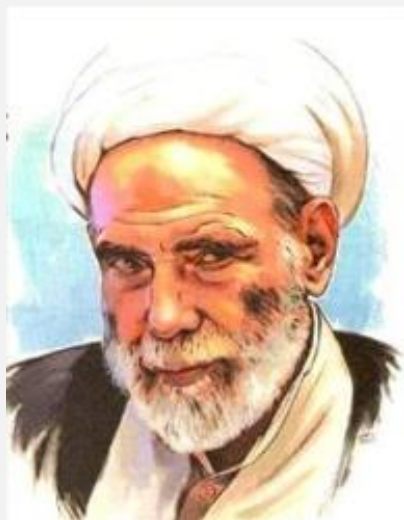

روایتی از امام حسن عسکری(ع) در پرهیز از حرص / طمع نورزیم روزی هر کسی مقدر است

آیت الله مجتبی تهرانی در شرح حدیثی از امام حسن عسکری(ع) در باب قضا و قدر الهی تأکید می کند: تو بدون اراده خدا با اراده خودت، نه می توانی برای خودت جلب منفعت کنی...

آیت الله مجتبی تهرانی در شرح حدیثی از امام حسن عسکری(ع) در باب قضا و قدر الهی تأکید می کند: تو بدون اراده خدا با اراده خودت، نه می توانی برای خودت جلب منفعت کنی، نه می توانی از خودت دفع ضرر کنی. تمام این جملات متمرکز در یک امر معرفتی است و آن این است که کلّ امور، «بید الله تعالی« است. بنابر این، بی جهت اعصاب را خراب نکن! با دلی آرام سراغ او برو، از او تقاضا کن که گره هایت را باز کند. به گزارش خبرگزاری مهر، به مناسبت میلاد با سعادت امام حسن عسکری(ع) روایتی از ایشان به شرح مرحوم آیت الله مجتبی تهرانی در ذیل می آید:

رُويَ عَنْ حَسَنِ بْنِ عَلِيٍّ الْعَسْكَرِيِّ (ع) قَالَ: لَا يُسَبِّقُ بَطِيءٌ بِحَظِّهِ وَلَا يُدْرِكُ حَرِيصٌ مَا لَمْ يُقَدَّرْ لَهُ. مَنْ أُعْطِيَ خَيْرًا فَلِلَّهِ أُعْطَاهُ وَمَنْ وَفِّيَ شَرًّا فَلِلَّهِ وَقَاهُ.

ترجمه حدیث: از امام حسن عسکری(ع) منقول است که حضرت فرمودند: شخص کندرو در بهره و نصیب پیشی گرفته نشود؛ (یعنی آنچه از روزی برای هر کس مقدر شده، به او خواهد رسید) و کسی که دارای حرص و طمع است، چیزی را که برای او مقدر نشده نمی یابد؛ و کسی که به او خیر و خوبی رسیده، خداوند به او عطا فرموده است؛ و کسی که از شرّ و بدی در امان بوده، خداوند او را از آن شرّ و بدی حفظ فرموده است.

شرح حدیث: «لا يُسَبِّقُ بَطِيءٌ بِحَظِّهِ«؛ شخصی که به طور معمول به وظیفه اش عمل می کند و در امور دنیایی اش عجله نمی کند، هیچ گاه در آنچه که خداوند برای او تقدیر کرده است، پیشی گرفته نمی شود. کسی که به طور متعارف عمل می کند، عجله نمی کند، حرص نمی ورزد و دستپاچگی ندارد، کسی نمی تواند در بهره و نصیب از او پیشی بگیرد و نصیب او را بخورد. برای اینکه این چنین شخصی خیلی ندویده است.

«وَلَا يُدْرِكُ حَرِيصٌ مَا لَمْ يُقَدَّرْ لَهُ«؛ از آن طرف آن کسی که حرص می ورزد و آرز دارد، خیال نکند که آن چیزی را که برایش تقدیر نشده می تواند به دست آورد. نه آن کسی که عجله ندارد چیزی را از دست می دهد، نه این با حرصش می تواند چیزی بیش از روزی مقدرش را به دست آورد. نه از کسی که حرص نمی ورزد کم می شود، نه به او که حرص می ورزد افزوده می شود. اینها خیالات واهی است که انسان تخیل می کند. چون حساب، دست من و تو نیست؛ دست کس دیگری است.

«مَنْ أُعْطِيَ خَيْرًا فَلِلَّهِ أُعْطَاهُ«؛ اگر به کسی خیری برسد، این را خدا به او داده است. اگر خدا اراده نکرده بود، این خیر به او نمی رسید. «وَمَنْ وَفِّيَ شَرًّا فَلِلَّهِ وَقَاهُ«؛ اگر کسی از شرّی حفظ شود، خدا او را حفظ کرده است. نه اینکه خودش توانسته باشد خودش را حفظ کند.

همه این جملات گویای یک معنای معرفتی است؛ و آن اینکه انسان این را بداند که تمام منافع دست خدا است. نفع را او می رساند، خیر را او می رساند، تمام شرور را هم او دفع می کند. من نه می توانم برای خودم جلب منفعت کنم، نه می توانم از خودم دفع ضرر کنم. او است که باید نفع را به من برساند و او است که باید از من شرّ را دفع کند. پیام این روایت و این جملات، متمرکز در این معنا است.

بنابر این، انسان باید چه کند؟ باید برود در خانه کسی که این کارها در ید قدرت او است. منفعت می خواهی، از او بخواه. دفع ضرر می خواهی، از او بخواه. به او بگو به من برسان و از او بخواه مرا حفظ کن. تو بدون اراده خدا با اراده خودت، نه می توانی برای خودت جلب منفعت کنی، نه می توانی از خودت دفع ضرر کنی. تمام این جملات متمرکز در یک امر معرفتی است و آن این است که

کلّ امور، «بید الله تعالی« است. بنابر این، بی جهت اعصابت را خراب نکن! با دلی آرام سراغ او برو، از او تقاضا کن که گره هایت را باز کند.

کلید واژه های مطلب: حدیث در پرهیز از حرص و طمع | شرح حدیث امام حسن عسکری | آیت الله مجتبی تهرانى |